

ретните и едновременно с това универсализирани хронотопни трансформации в поемата „Градушка“, движението от животрептяща суета към притихване, онемяване, опустяване (*ниви глухо опустели*), към онтологично оголване (*емнали се боси; лица мъртвешки посивели*) е изговорено в „Нагоре, към върха!“ в плана на *нищоеанското* възмогване от физика към метафизика. Или – споменът за „старите слова“ е модифициран в нова изказност и в несъмнено индивидуалистичен сюжет. Във „В часа на синята мъгла“ мотивът за *сезонността на битието*, за *абсурдността на надеждата* оживява в причудлива, но естествена в текста, *вие-изказна* модалност, т.е. налице е спонтанно възвръщане към общото, към колективното светоусещане (творби като „Молете неуморно“ и „По-близо до заход“ го подготвят), но вече надживяно чрез избора на вториличен изказ:

*извършва слънцето заклетия си ход
над вашите глави открити. То прижуря –
и облачен дими припламнал небосвод.*

Автореминисцентността на символите вече е директно заявена, ярка, сякаш умишлено указана. У ранния Яворов *слънцето* неизменно е изгарящо-опустошително и само привидно съзидателно (например *блесналото слънце в синевите* – „Минзухар“; *разпаленото слънце на модър свод небесен* – „Пролетна песен“, един емблематично-синтетичен епитет, заменил през 1901 г. описателния израз *паяцо, ярко слънце* и най-вече *слънцето*, което не просто грее, а *праща огън* – „Градушка“). През 1906 г. Яворов оксиморонно символизира негативизираната до краен предел слънчева енергия: „кръвопламенно кълбо, / светило без лъчи, око на сатана“ („Истината“). Във „В часа на синята мъгла“ изказът вече не търси ефекта от поляризирането на единното, а по-скоро оперира с готови образни стойности. Въпреки това обаче смисълът е съхра-